

Herfstwandeling in de Soester Duinen op zondag 25 oktober 2009

De telefoon ging al vroeg (voor mijn doen dan) en dan baal ik; mag je een keertje uitslapen grrrr, maar dan hoor ik een lachende Petra aan de andere kant: "Riet je had al een uurtje extra deze nacht, in Varsselder verzetten jullie toch ook de klok? Nog even een aanmelding doorgeven, klets klets en dan tot straks!"

Hé, het lijkt toch achter de gordijntjes, dat het zonnetje schijnt en warempel! Wie had dat gedacht na zo'n herfstige dag als gisteren? De hele week hield ik het weerbericht al in de gaten net als meerdere mensen, want het liep nog niet echt "storm" met de aanmeldingen tot afgelopen vrijdag. Ook begin en eind van de herfstvakanties in Nederland waren mede oorzaak van de wat late aanmeldingen.

Maar eenmaal op weg naar Soest telde ons lijstje met aanmeldingen toch ong. 35 personen en zo'n 30 honden. De route naar Soest was door een wegomlegging wat langer dan gepland en zelf kwamen we ietwat te laat aan naar mijn zin.

En wie stonden daar..... uit alle hoeken van Nederland en uit het verre België was men gekomen. Zelfs nog een aantal mensen die zich niet hadden aangemeld, maar even kwamen kijken en kennismaken. Het was daarna nog even wachten op Anoeska met Buck en familie en Milou en Nicole. Anoeska meldde zich telefonisch en na tien minuutjes was ze er.

Tja 13.15 uur, de hoogste tijd om de Soester Duinen te gaan bedwingen, maar Milou met aanhang waren nog niet gearriveerd....

Wij zijn toch maar op konden echt niet Vanaf een bosachtige landschap van zand "klunen" door dit losse heen. Het plan was een picknickplek en korte benengroep.

en toch maar even gewoonlijk wat deelnemers, echter dit keer niet een hond maar twee heren. Al snel wisten we dat het Hans en Ton waren (mannen waar je altijd op moet wachten), die genoten natuurlijk even van de rust nu wij Petra en Riet, toch het hoogste woord hadden. Het stel kwam slenterend als bezemwagen, sjok sjok ook het bultje op.

Na een kwartiertje bereikten we de picknickplek, wat voor corgi's en baasjes natuurlijk het hoogtepunt van de wandeling is! Eindelijk tijd om wat te bikken. Iedereen had voor zichzelf een lunchpakketje meegenomen en zocht een plekje op de grond, omdat de picknicktafel er niet meer stond. Petra zorgde eerst ervoor dat onze honden allemaal een lekkere hondenkoek kregen. Die hadden ze echt verdiend en daar waren ze ook helemaal aan toe. Zo, even de beentjes strekken na zo'n intensieve start.

Namens Ydo was er een traktatie van knakworstjes voor alle hondjes. Op het forum was daar een dag tevoren een verzoek om ingediend door liefhebber Buck. Ydo had wat te vieren, hij was voor het eerst weer echt "uit", na de breuk in zijn achterpoot deze zomer. Wat een feest is het dan om weer met alle drie honden uit te kunnen gaan.

Ook de baasjes werden getraakteerd op allerlei lekkers. Omdat er een flinke opkomst was deze wandeling, konden we wel wat hulp gebruiken met het uitdelen van de koeken en cakejes.

De dochters van familie uitdelen.

Zij kwamen op deze puppy-teefje ophalen bij naar een wandeling te later groot is.

Na deze pauze togen we schitterende stukje natuur. mogelijkheden.

De Soester Duinen is een zandverstuiving in de gemeente Soest en behoort tot de Utrechtse Heuvelrug. De provinciale weg van Soest naar Soesterberg splitst de Soester Duinen in de Lange Duinen en de Korte Duinen.

Na de vorming van de Utrechtse Heuvelrug door het landijs in de voorlaatste ijstijd, het Saalien, is er in de laatste ijstijd, het Weichselien, een pakket zand (dekzand) afgezet door de wind. Toen het ijs zich terugtrok ontstonden bossen en heidevelden. Door het plaggen van de heide en de overbegrazing, raakte de grond vegetatieloos en begon het zand te stuiven. Na de introductie van kunstmest werd minder geplagd, en heroverden de bossen terrein. De Korte en Lange Duinen zijn vrijwel niet bebost en vormen twee actieve stuifzandgebieden. Tegenwoordig is speciaal beheer nodig om het stuifzand in de Soester Duinen te behouden, zoals het verwijderen van vegetatie. In 1997 is dit gebied door de provincie Utrecht tot aardkundig monument verklaard.

De route werd vervolgd met de hele ploeg; niemand ging voor de kortere route. Dat zegt toch wel wat over de sportieve geardheid van de baasjes van Welsh Corgi Gardiaans. Terwijl de jongste honden zoals Hanna, Biewke rondstoven, sjokten bejaarden als Dex en Flynn heerlijk door het zand in de mooie najaarszon.

Af en toe eens wachten op elkaar, ruiters werden netjes voor gelaten door onze corgi's al kwamen ze niet van rechts en werden we vaak vriendelijk begroet door andere wandelaars met hun even zo vriendelijke honden. Natuurlijk aan mensen even uitleggen wat voor ras het is. Er werd gemoedelijk bijgepraat onder het genot van een lekker lolly en soms even wachten op een achtergebleven hond,

pad gegaan want onze hoofddeelnemers (lees de honden) langer meer wachten.

plek klommen we een bult op en daar lag een schitterend voor ons en startten we onze wandeling. Het was heftig zand en de meeste honden liepen vrij en waren door het dolle om eerst een gedeelte van de wandeling op te lopen tot aan daarna de groep te splitsen voor gevorderde wandelaars en de Voor we bij de picknickplek waren, een kleine pauze ingelast het aantal deelnemers geteld. Natuurlijk misten we zoals

gewoonlijk misten we zoals

gewoonlijk misten we zoals

gewoonlijk misten we zoals

gewoonlijk misten we zoals

Rentmeester hebben ons flink geholpen met rondgaan en

wandeling nu nog zonder corgi, maar mogen binnenkort een Ellen van de Kruys. Wat een goed idee om dan alvast eens komen, om te zien wat voor een hond het gaat worden, als zij

weer verder en wederom verbaasde iedereen zich over dit De filmcameraatjes en video's werden getest op al hun

jawel dat hoort er gewoon bij.

Door het gebabbel van de baasjes "verdwijnt" er wel eens een hond en de bezemploeg vindt deze dan meestal terug. Maar op wie hoefden we nooit te wachten? Dat was Bart met Yorath.

Bart is een hele flinke jongen van drie en heeft de hele wandeling lekker doorgebabbeld en was al bij het eindpunt voor hij er erg in hand. "Zo nu nog deze berg af en dan zijn we er!". Na een wandeling van toch zo'n twee uurtjes kwamen we weer bij ons startpunt de kiosk aan.

En daar zaten..... Milou, haar paps en Nicole. Ze waren gearriveerd toen wij net vertrokken waren en hebben toen maar zelf een wandeling gemaakt.

Gezamenlijk hebben we nog een tijdje gezellig gezeten met koffie en een drankje.

Het was nog zo'n prachtig weer en iedereen had nog volop tijd en belangstelling voor elkaar.

Ook werden er al wat plannetjes gesmeed voor eventuele volgende wandelingen

Als Evenementencommissie konden we direct concluderen, dat dit een meer dan geslaagde middag is geweest. De plek, het weer en de gezelligheid maakten het tot een bijzonder gebeuren.

In augustus hadden we besloten dat dit voor 2009 het laatste uitje zou zijn maar ons lid Lynn Hertogs wil iedereen toch nog graag uitnodigen voor een uitstapje in België.

Diegenen die op zondag 6 december a.s. geen bezoek van de Sint verwachten, kunnen nog een winterwandeling met haar gaan maken. Kijk daarvoor even bij Agenda op de site van de WCCN.

Het winterseizoen laten we dan verder voor wat het is, maar de eerste dag van de lente, zondag 21 maart 2010, dan beginnen we weer met een wandeling in de omgeving van Ede.

We willen iedereen hartelijk bedanken voor de fijne bijdrage, goede sfeer en de leuke contacten, namens de Evenementencommissie WCCN.

Petra ten Ham en Riet Gerritsen